

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 793/2017
13.09.2017.године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Радмиле Драгичевић Дичић и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Будимира Лепетића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 6К бр.669/16 од 23.02.2017. године и Вишег суда у Суботици Кж1 бр.48/17 од 04.05.2017. године, у седници већа одржаној дана 13. септембра 2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Будимира Лепетића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 6К бр.669/16 од 23.02.2017. године и Вишег суда у Суботици Кж1 бр.48/17 од 04.05.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 6К бр.669/16 од 23.02.2017. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од седам месеци и на новчану казну у износу од 50.000,00 динара. Истовремено је одређено да је окривљени обавезан да новчану казну плати суду, у корист буџетских средстава РС, у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, те да уколико окривљени не плати ову казну у наведеном року, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких 1.000,00 динара новчане казне рачунати један дан затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те да оштећеној ББ на име имовинскоправног захтева исплати износ од 167.098,00 динара, у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1 бр.48/17 од 04.05.2017. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА – адвоката Будимира

Лепетића, пресуда Основног суда у Суботици 6К бр.669/16 од 23.02.2017. године, преиначена је тако што је утврђено време извршења предметног кривичног дела „у временском периоду од марта 2013. године па до септембра месеца 2013. године“, док је у преосталом делу иста жалба као и жалба окривљеног, одбијена, а побијана пресуда у неизмењеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Будимир Лепетић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и због повреде одредаба члана 441. тачка 3) у вези члана 113. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе, јер дело за које је оптужен по закону није кривично дело.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и . ЗКП, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, при чему само формално означава ову повреду, због које је подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца дозвољено. Међутим, не конкретизује у чему се ова повреда састоји, док суштински, у образложењу захтева, с тим у вези оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, истицањем да умишљај и намера прибављања противправне имовинске користи код окривљеног нису постојали, и да је у конкретном случају реч о грађанско-правном односу између оштећене и окривљеног, обзиром да окривљени новац и ствари наведене у изреци пресуде није тражио од оштећене и од њене ћерке, већ су му оне новац и ствари саме понудиле, при чему нису ни уговориле рок враћања позајмљеног новца, а из којих разлога, сходно члану 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Надаље, захтевом се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, а с тим у вези наводи се да је суд на чињенично стање утврђено током поступка погрешно применио закон јер је радње из описа дела правно квалификовао као кривично дело преваре из члана 208. став 1. КЗ, примењујући закон који се не може применити. Међутим, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости не конкретизује у чему се ова повреда састоји, већ с тим у вези у захтеву наводи да је суд ову повреду закона учинио „доносећи осуђујућу пресуду по члану 422. ЗКП ... а правилна примена закона била би примена члана 423. став 1. тачка 1. ЗКП и доношење ослобађајуће пресуде“, те дакле, наведену повреду образлаже повредом процесног а не материјалног закона, а из којих разлога подношење захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног није дозвољено, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП.

Најзад, захтевом се указује на повреду одредаба члана 441. став 3. ЗКП у односу на досуђени имовинскоправни захтев „јер није примењен члан 113. став 1. ЗКП и одређено вештачење ради тачног утврђивања вредности ствари које су поклањане окривљеном“, те дакле и ову повреду бранилац образлаже тако што полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама.

Како су у поднетом захтеву само формално означене повреде закона због којих је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљенима и браниоцима окривљених (повреда закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и повреда одредаба члана 441. став 3. ЗКП), док се у образложењу захтева суштински указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Будимира Лепетића одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић